

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 czerwca 2020 r.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wniosła o zapłatę od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 2 284 zł 41 gr wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 27 lipca 2019 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała że pomiędzy stronami postępowania zawarto umowę zlecenia naprawy pojazdu V. xc40. W ocenie powódki pozwany zobowiązał się do zapłaty za wykonaną naprawę w przypadku braku wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela.

W dniu 15 lipca 2019 rok ubezpieczyciel (...) wypłacił powódce 9232 zł i 22 gr z tytułu wykonanej naprawy. Kwota przyznana była niższa od faktycznych kosztów naprawy pojazdu o należny podatek od towarów i usług. W dniu 19 sierpnia 2019 roku listem poleconym pozwany został wezwany przez powódkę do zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania w kwocie 2284 zł i 41 gr w terminie trzech dni. Pozwany nie uiszczył należności.

Pozwany reprezentowany przez radcę prawnego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał że właścicielem pojazdu i poszkodowanym był (...) sp. z o.o. i to jemu przysługiwało odszkodowanie z ubezpieczenia OC sprawcy. W ocenie pozwanego to od właściciela pojazdu powód powinien dochodzić zapłaty za wykonaną usługę naprawy bezgotówkowej. Pozwany stwierdził, że nie mógł zlecić w imieniu własnym naprawy pojazdu gdyż działał w imieniu i na rzecz (...) sp. z o.o. i jedynie fizycznie przekazał samochód do naprawy. Na podstawie upoważnienia udzielonego przez właściciela pojazdu był uprawniony tylko do uzyskania informacji o szkodzie. Pozwany wskazał że wszystkie czynności związane z naprawą były załatwione bezpośrednio przez powoda z S. C. M.. Nie negocjował z powodem sposobu naprawienia szkody i kosztów tej naprawy.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia.

W wyniku kolizji drogowej, za którą odpowiedzialny był podmiot ubezpieczony w (...) Zakładzie (...) doszło do uszkodzenia pojazdu V. (...) stanowiącego własność (...) sp. z o.o., którego użytkownikiem (leasingobiorcą) był (...) sp. z o.o. Kolizja miała miejsce w dniu 27 maja 2019 r.

Pozwany po kolizji uzgodnił z właścicielem pojazdu, że powinien uszkodzony samochód przekazać do autoryzowanej stacji obsługi.

W dniu 4 czerwca 2019 roku pozwany wystąpił do właściciela pojazdu o wystawienie i wysłanie na adres towarzystwa ubezpieczeniowego cesji na odbiór odszkodowania dla powoda. Na marginesie można było zauważyć, że wniosek o wystawienie upoważnienia został przygotowany na druku właściciela pojazdu, w którym zastrzeżono, że pozwany w przypadku dokonania naprawy, której koszt miałby ponieść, upoważnienie do wypłaty odszkodowania mogło być wystawione na korzystającego tylko po uzyskaniu pisemnej zgody finansującego na podstawie kopii faktur za naprawę uszkodzonego pojazdu oraz zaświadczenia ze stacji diagnostycznej potwierdzającej poprawność wykonanej naprawy.

Powód na podstawie zlecenia z dnia 5 czerwca 2019 roku, w którym jako zleceniobiorcę i zleceniodawcę wskazano powoda podjął się naprawy pojazdu V. (...). Zlecenie w imieniu klienta podpisał A. J.. Zlecenie określało przewidywany koszt naprawy na 0 zł. Następnie w dniu 10 czerwca 2019 r. sporządzono protokół przekazania pojazdu do naprawy. Protokół wskazywał, że przekazującym jest pozwana spółka zaś przyjmujący spółka powodowa. Protokół zawierał informację, że szkoda będzie likwidowana w ramach ubezpieczenia AC, AC regresu, OC sprawcy. Zgodnie z treścią protokołu przekazujący przyjmował do wiadomości, że naprawa zostanie wykonana w zakresie objętym kosztorysem zatwierdzonym przez ubezpieczyciela a wypłata odszkodowania nastąpi po ustaleniu odpowiedzialności ubezpieczenia za powstałą szkodę. Ponadto protokół zawierał oświadczenie przekazującego, że w przypadku ujawnienia się lub powstania okoliczności wyłączających ograniczających odpowiedzialność ubezpieczyciela jak również w razie braku wypłaty odszkodowania z innych przyczyn leżących po stronie użytkownika zobowiązuje się on do pokrycia kosztów

naprawy we własnym zakresie w terminie 7 dni od przekazania wiadomości w tym zakresie potwierdzonej decyzją towarzystwa ubezpieczeniowego.

W dniu 21 czerwca 2019 r. S. C. M. pismem kierowanym do (...) poinformował o scedowaniu swojej wierzytelności z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu V. (...) na rzecz powódki.

W dniu 26 czerwca 2019 roku powódka wystawiła fakturę numer (...) opiewającą na kwotę 12 216 zł 63 gr dokumentującą naprawę pojazdu V. (...), w której wskazano jako nabywcę spółkę pozwaną. Następnie decyzją z 15 lipca 2019 roku w decyzji kierowanej do (...) sp. z o.o. (...) przyznało odszkodowanie w kwocie 9 932 zł i 22 grosze tytułem naprawy pojazdu wskazując, że podmiotem uprawnionym do odbioru kwoty 9 232,22 zł jest (...) sp. z o.o. spółka komandytowa. Powódka zapoznała się z treścią tej decyzji.

Pelen przebieg likwidacji szkody następował w oparciu o uzgodnienia i negocjacje pomiędzy (...), spółką powodową oraz S. C. M.. Pozwana spółka nie uczestniczyła w procesie negocjacji odnośnie faktu naprawy, zakresu naprawy, sposobu rozliczenia tej naprawy oraz innych okoliczności związanych z naprawą. Pozwany nie miał także wpływu na wybór warsztatu naprawiającego pojazd. Rola pozwanej spółki ograniczyła się do przekazania pojazdu autoryzowanemu serwisowi oraz przekazanie tej informacji właścicielowi pojazdu. Spółka powodowa przed podjęciem się zlecenia naprawy pojazdu w ramach ubezpieczenia OC nie bada i nie ustala jaki jest zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela właściciela pojazdu oraz jego użytkownika. Powodowa spółka nie ustalała metod rozliczenia odszkodowania określonych pomiędzy pozwaną spółką a S. C. M.. Nie dociekała i nie ustalała, czy odszkodowanie obejmuje również podatek od towarów i usług, nie badała czy użytkownik pojazdu ma prawo do jego odliczenia a nawet takimi kwestiami w ogóle nie była zainteresowana.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów. Sąd uznał za bardziej wiarygodne zeznania spółki pozwanej na temat przebiegu zawierania umowy o naprawę pojazdu V. (...), albowiem przedstawiciel spółki powodowej nie znał okoliczności zawarcia tej umowy a odnosił się jedynie do ogólnych procedur panujących w prowadzonym przez siebie przedsiębiorstwie. Z uwagi na oświadczenie prezesa pozwanej spółki, że spółka nie jest płatnikiem podatku VAT pominięty został wniosek o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia ewidencji zakupów VAT i jednolitego pliku kontrolnego VAT.

Podstawa prawna rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił, że pomiędzy stronami postępowania nie doszło do zawarcia umowy zlecenia o której wspominała powódka w uzasadnieniu pozwu. W ocenie Sądu nie istniał pomiędzy stronami konsensus nie tylko co do tego, czy pozwany będzie obowiązany do zapłaty podatku od towarów i usług ale także co do odpłatnego charakteru tej umowy a nawet stron pomiędzy którymi ta umowa miała zostać zawarta. Jednocześnie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w tym zeznań stron oraz treści dokumentów dokumentujących przebieg procesu likwidacji szkody można było jednoznacznie ustalić że stronami umowy o dzieło obejmującej naprawę pojazdu V. (...) była powódka oraz właściciel pojazdu, to jest S. C. M.. To na polecenie właściciela pojazdu działała pozwana spółka, o czym powódka wiedziała, m.in. przyjmując cesję od S. C. M. oraz środki przekazane przez (...) przyznane na rzecz S. C. M.. Stronami umowy był zatem S. C. M. oraz pozwana. Treścią umowy było zś naprawienie pojazdu V. (...) w zamian za przeniesioną przez S. C. M. na rzecz powódki wierzytelność przysługującej mu od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Nawet w przypadku uznania, że mimo stwierdzonych w sprawie okoliczności, iż to pozwany był stroną umowy niewątpliwie powódka była świadoma, że podmiotem obowiązany do zapłaty za wykonane dzieło nie był pozwany. Ten stan jednoznacznie przesądza, że faktura z 26 czerwca 2019 r. określała jako nabywcę usługi niewłaściwy podmiot a pozwany nie był obowiązany do jej uregulowania.

Słusznie powódka wskazała, że z treści art. 709⁷ k.c. wynika, iż w ramach realizacji przez pozwanego obowiązku utrzymania rzeczy w stanie niepogorszonym to korzystającego obciąża obowiązek dokonywania napraw. Niemniej jednak obowiązek ten obejmuje naprawy wynikające z konieczności zachowania pojazdu w stanie należytym w szczególności dokonywania konserwacji i napraw niezbędnych do zachowania pojazdu w stanie niepogorszonym, z

uwzględnieniem jego zużycia wskutek prawidłowego używania. Obowiązek ten nie nakłada zatem na korzystającego dokonywania napraw polegających na przywróceniu stanu pojazdu sprzed szkody, za którą odpowiedzialny jest podmiot trzeci. Koszt naprawy i konserwacja wykraczające poza te granice należą bowiem do finansującego i to on powinien ponosić ich koszty (por. B. Fuchs komentarz do art. 709⁷ [w:] M. Fras [red.], M. Habdas [red.] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom IV. Zobowiązania. Część szczególna, wyd. WKP 2018, e-Lex). Ponadto na przeszkodzie przyjęciu, że pozwany powinien być odpowiedzialny za naprawę pojazdu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy stały zeznania strony pozwanej, które wskazywały, że proces naprawy był uzgadniany bezpośrednio przez powódkę i właściciela pojazdu oraz fakt, że zlecenie naprawy nie wskazywało na pozwanego jako zleceniodawcę. Uzupełniająco należało dodać, że zgodnie z treścią wniosku o wystawienie upoważnienia, pozwany nie był uprawniony do zlecenia naprawy, której sam miałby ponieść koszty. Sam fakt podpisania przez A. J. dokumentu zlecenia nie mógł prowadzić do wniosku, że pozwany sam uznał się za zobowiązanego do naprawy pojazdu. Jak wynika bowiem z zeznań pozwanej podjęcie się przez powoda naprawy pojazdu było wcześniej ustalone bezpośrednio przez powoda z S. C. M. oraz nikt z nim nie negocjował zasad naprawy pojazdu. Nadto okoliczność, że pozwany był wyłączony z procesu likwidacji szkody a powódka nie była zainteresowana ustaleniem, czy pozwany miałby być obowiązany do dokonania naprawy pojazdu przesądza o konieczności przyjęcia, że pozwany nie był zobowiązany do naprawy uszkodzonego pojazdu V..

W tym miejscu należało jednak ustalić, czy roszczenie powoda nie mogło być uwzględnione na podstawie podpisanego w protokole przekazania pojazdu do naprawy oświadczenia o zobowiązaniu się do pokrycia kosztów naprawy w przypadku ujawnienia lub powstania okoliczności wyłączających lub ograniczających odpowiedzialność ubezpieczyciela jak również braku wypłaty odszkodowania z innych przyczyn leżących po stronie użytkownika.

W ocenie Sądu w ustalonym stanie faktycznym brak jest podstaw do uznania, że doszło do ujawnienia lub powstania okoliczności wyłączających lub ograniczających odpowiedzialność ubezpieczyciela. Z treści decyzji o przyznaniu odszkodowania brak jest świadectwa wskazującego, że (...) odmówił wyrównania szkody w całości. Mając na uwadze, że właściciel pojazdu był płatnikiem podatku od towarów i usług stwierdzono, że szkoda nie obejmuje tego podatku (tak SN w uchwale z 22 kwietnia 2005 r., sygn. III CZP 99/04, które to stanowisko Sąd podziela). Tym samym przyznane odszkodowanie odpowiadało wysokości szkody w pojeździe V. (...). Oczywiście, kwota odszkodowania nie objęła całości kwoty wskazanej w fakturze z 26 czerwca 2019 r. niemniej jednak podatek od towarów i usług wskazany w tej fakturze nie był szkodą właściciela pojazdu gdyż podlegał przez niego odliczeniu. Jednocześnie treść przywołanej uchwały czyni zupełnie bezpodstawnym oczekiwanie, że obok odpowiedzialności ubezpieczyciela za wyrównanie szkody oraz obok obowiązku właściciela pojazdu do zapłaty wynagrodzenia za naprawę pojazdu istnieje jeszcze obowiązek użytkownika pojazdu do wyrównania powodowi szkody z tytułu nieuiszczonego podatku od towarów i usług. Nie sposób zatem wywodzić, z treści art. 709⁷ k.c., że to na użytkowniku ciążył obowiązek przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody i w przypadku niepokrycia pełnych kosztów naprawy przez ubezpieczyciela winien on ponieść ją w pozostałej części. Taki wniosek musiałby prowadzić do wniosku, że obok finansującego również korzystający może zostać uznany za poszkodowanego, gdyż byłby obowiązany umownie do wyrównania szkody właścicielowi pojazdu, co stoi w jasnej sprzeczności z rozważaniami wskazanymi w wyżej cytowanej uchwale.

Także druga część oświadczenia zawartego w protokole z 10 czerwca 2019 r. wskazuje na brak odpowiedzialności pozwanego za nieuiszczony podatek od towarów i usług. Zgodnie z jego treścią użytkownik pojazdu będzie zobowiązany do pokrycia kosztów naprawy w razie braku wypłaty odszkodowania z innych przyczyn leżących po jego stronie. Nie sposób było uznać za taką przyczynę sam fakt podpisania takiego oświadczenia. W ocenie Sądu tego typu zapis mógłby dotyczyć wyłącznie sytuacji, w których użytkownik swoim działaniem lub zaniechaniem doprowadził do sytuacji, w której nie wypłacono odszkodowania w całości. Można zatem założyć, że dotyczyłoby to np. sytuacji, w której użytkownik nie współpracował należycie w procesie likwidacji szkody np. nie dostarczając odpowiednich dokumentów albo przez inne działanie lub zaniechanie doprowadziłby do sytuacji, w której należne odszkodowanie nie zostałoby wypłacone. Niewątpliwie zaś brak możliwości rozliczenia podatku od towarów i usług w ramach prowadzonej przez siebie działalności, nie może zostać uznane za przyczynę leżącą po stronie użytkownika (jak wyżej wskazano przyczyną wypłacenia odszkodowania w kwocie netto jest uprawnienie poszkodowanego do odliczenia podatku VAT), która powodowałaby brak wypłaty odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe powództwo oddalono w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda. W skład kosztów weszło wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 900 zł oraz uiszczona opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Sędzia Sądu Rejonowego Karol Sala

Sygnatura akt VI GC 3304/19 upr

ZARZĄDZENIE

- odnotować uzasadnienie,
- przesłać odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi powoda;
- kal. 14 dni.

B.- (...).07.2020